

Charles Deblauwe, of gewoon Blauwe
(beeld: Stephan Vanfleteren)

Charles Deblauwe, of gewoon 'Blauwe' voer al voor het eerst op zijn dertien jaar. 'Ik liep nog al eens graag weg van huis en had me verstopt op het schip. Maar je moest veertien zijn om te mogen varen en ik moest voor zes weken terug naar school. Als jonge gast gingen we soms met de hele familie onze paai (percentage van de vangst) gaan halen om dan samen op café te zitten. In het café Bij Den Slappe, De Ferryboot. Sommige cafés waren wat aangebrander, geen 'kotjes' met neonlampen, maar wel met serveuses met diepe décolletés, waar dat er wel eens aan een 'tette' mocht gekomen worden. Nu zijn dat allemaal restaurants voor de toeristen geworden.'

'We hebben van alles opgevist, de zee gekuist. Dieptebommen, torpedo's, wrakken en een cockpit van een oorlogsvliegtuig met nog een gescheurde parachute erin. In 1945 zat er eens een dode soldaat in onze netten. Enkel zijn uniform was nog te herkennen, zijn gezicht was onherkenbaar. We hebben hem terug in zee gegooid en onze vis wat afgespoeld. Ja, dat waren andere tijden, nu zou dat niet meer kunnen. De vissersboot O77 heeft zelfs eens het zeemansgraf van een Engelse admiraal opgevist. Dan denk je dat je na je leven rustig in je kist op de bodem van de zee kan rusten, en dan word je opgehaald door de netten van een vissersboot. Het deksel van de kist was opengevallen aan dek. Ze stonden te braken van de stank. Ze hebben hem met kist en al weer terug gegooid. In 1957 hebben we een magnetische mijn van twee meter lang opgevist. We wisten niet wat het was, we hebben er in volle zee nog staan op kloppen om te kijken wat erin zat. Het leek me een mooi cilindervormig souvenir. Tijdens het binnenvaren van de sluisen vroeg de sasmeester wat dat ding op het dek was. 'Ne Spoetnik van den Rus' antwoordde ik. Maar na onderzoek werd de ontminningsdienst in volle paniek opgeroepen, de haven geëvacueerd en mijn schip werd op het strand getrokken.' (Tekst: Stephan Vanfleteren)

Logboekje met de visscherskoppen en interviews van Vanfleteren o.a. verkrijgbaar aan de infostand op het stationsplein.

Briek en Groetjes van Briek!, van Tapis Plein/Annick Lesage/Pieter Gaudesaboos, gaan vandaag en morgen door om respectievelijk 14u en 14u45 in de Theatertent in het Leopoldpark.

TELEX

Red Sound District - Fregatstraat

Vandaag: Sebastien Dewaele/Pieter Verbiest (Lorkest), Jason (The Violent Husband), Bruno Ferro Xavier da Silva, Harry Merry, Kloot Per W en William Souffreau, Sean Dhondt (Nailpin), Wim De Wulf, Geert Noppe (Yevgueni).

Het *Red Sound District* is open tot 21u en niet tot 20u, zoals vermeldelijk in de brochure staat.

Naakt - Lucas De Man

Wegens stemproblemen van een van de acteurs zijn de namiddagvoorstellingen van donderdag 7/8 t.e.m. vrijdag 8/8 om 15u afgelast. De voorstellingen om 19u30 gaan gewoon door. Na de voorstelling spelen de muzikanten van de voorstelling nog een kort concertje en wordt het publiek op een drankje getrakteerd.

Late Night vandaag

De *surprise act* in Club Terminus om 24u30 is niemand minder dan **A Brand**.

Regen

Omwille van de weersomstandigheden worden volgende zaken vandaag afgelast:

Koltwarkosmos om 5u15 deze morgen ging niet door: indien het morgenochtend opnieuw hevig regent zal deze voorstelling ook afgelast worden.

10-13u: **Bangelijke sprookjesmolen** in het Leopoldpark

11u: **Schobbejak** in het Leopoldpark

13u: Froe Froe **Carpetland** wordt om 13 uur afgelast, maar

de voorstellingen om 15 en 17 uur worden verplaatst naar het tentje van Briek in het Leopoldpark

21u: **Entre Nous** op het klein Strand wordt afgelast bij hevige regen, niet bij motregen.

Nomaden

Neem uw regengerief mee!

TAZETTE '08

EDITIE#08

DO 07/08

GRATIS - V.U. LUC MUylaERT, VAARDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Geëerde TAZ-liefhebber,

U was weer van de partij gisteren. Vanop het balkon van de redactie zag U eruit als een uit de hand gelopen mierennest, aangetrokken door de smeulige pot stroop die TAZ is. Toegegeven, het gaat er hier af en toe melig aan toe. Theatermakers betuigen elkaar hun eeuwige liefde – zie houdbaarheidsdatum – critici geven elkaar bemoedigende schouderklopjes (meer zou verdacht zijn) en het publiek bewaart een plek in zijn hart voor elk van de jonge artiesten – hopen we in alle naïviteit. En voor wie de voorbije zeven dagen een *secret crush* op iemand heeft ontwikkeld: hoog tijd om in actie te schieten, er blijven maar vier dagen over om van de prille liefde te genieten. Eén TAZ-koppel liet er alvast geen gras over groeien. Ik bood hen zowaar het nachtelijk redactiekot aan om zoete broodjes te bakken.

U ziet, wij van de TAZette zijn al bij al nog niet zo onmenselijk.

Groeten vanuit de TAZette-caberdouche

Jong Theater

De Serre van Cécile

Voor *De serre van Cécile* verplaatsten de studenten van het Gentse conservatorium Garcia Lorca's plattelandsdrama *Het huis van Bernarda Alba* naar een Oostends plantencentrum anno 2008. In een serre kan het inderdaad even bloedheet worden als op het Andalusische platteland, even verstikkend, warm en vochtig – als een moederschoot waar je maar niet uitraakt. Dat is precies wat er met de vijf dochters van Cécile aan de hand is – ze worden door hun tirannieke moeder letterlijk (fysiek) maar ook figuurlijk (psychologisch) versmacht. Wanneer een van de vijf meisjes zich omwille van de liefde tracht los te rukken, komt daar miserie van. De bachelorklas maakt er een intens drama van, weliswaar al te overheersend gestuurd door de hand van regisseur Marijke Pinoy.

Wij zijn te gast op het begrafenismaal van Antoine Van Hecke, tweede echtgenoot van Cécile en zaakvoerder van tuinbedrijf Van Hecke. Bij het binnengaan in de serre condoleren we de weduwe en de vijf dochters, even later zijn we getuige van een korte ceremonie waarbij Antoine verstrooid wordt tussen z'n chrysanten. Veel tijd voor sentimentaliteit is er overigens niet, want in dit bedrijf moet gewerkt worden. De vijf meisjes werpen hun rouwmantels af en eronder blijken bloeiende jonge lijven te schuilen, die zich maar al te graag willen overgeven aan het leven. Dat is buiten hun moeder gerekend: Cécile waakt als een dobberman over de eerbaarheid van haar dochters. Naast de fysieke grenzen die ze stelt is het echter vooral de emotionele kilte die het leven bij de Van Heckes ondraaglijk maakt. Vader is dood. Moeder is een kille persoonlijkheid – hard werken en zich fatsoenlijk gedragen, daar komt het op aan. Grootmoeder is dementerend. En onderling staan de meisjes te zeer in jaloeze concurrentie om elkaar te steunen. Zo zijn ze allemaal geïsoleerd, niet alleen fysiek tegenover de buitenwereld, maar ook mentaal tegenover elkaar.

Aan deze broeierige sociale hel ontsnappen slechts twee personages. In de eerste plaats de van leven overstromende Béa, vertolkt door een energieke spelende Delfine Bafort. Door haar lage status als simpele huishoudster kan ze de traditionele rol van 'nar' op zich nemen: haar volkse commentaar legt voortdurend de vinger op de gapende wonde die deze familie is. Aan de andere zijde, dicht bij de dood, scharrelt moemoe rond, wiens demantie een vrijgeleide is om ongebreideld haar lusten te etaleren. Deze twee personages beklijven het meest, net omdat ze ontsnappen aan het gareel. In dat gareel resten vijf gezonde jonge meisjes, die hun seksualiteit onderdrukt zien door de tirannie van hun moeder. Al wat man is, is uit het zicht verdwenen, maar brandt onderhuids: de vader stof en as (maar alomtegenwoordig), de minnaars onzichtbaar achter het raam (maar voortdurend in gedachten). Toch vertoont het net van de moeder mazen – de jong-

Foto: Kristien Verhoeven

ste dochter heeft liefde opgevat voor de verloofde van de oudste, en die liefde is wederzijds.

De onderdrukking van de seksualiteit van de dochters betekent de verdrinking van hun hele persoonlijkheid – deze meisjes mogen geen vrouw zijn en dus geen mens *tout court*. Het verzet van de jongste spiegelt dan ook het verzet tegen een fascistisch regime, met de moeder – niet toevallig gespeeld door een man (Tom Van der Veken) – als wrede dictator. Toch lijkt Pinoy niet expliciet te kiezen voor deze politieke invalshoek, noch voor die van het katholicisme, die met z'n schuldbeladen cultus aan de basis ligt van de ontkenning van het lijf. De serre, die in haar volle rijkdom benut wordt en het intense spel in het hier-en-nu benadrukt vooral de psychologische en sociale zijde van het drama. Het is veelzeggend dat Marijke Pinoy 'regisseur' is en geen 'coach' – dit is dan ook ten volle haar productie. Het volstaat om *Yerma vraagt een toefeling* (2005) in herinnering te brengen om de gelijkenissen met *De serre* te zien. De persoonlijkheid van de jonge speelsters komt naar ons gevoel dan ook te weinig aan de oppervlakte. Ze spelen vanuit het hart en met het hele lijf, maar zo strak geregisseerd dat ze op enkele uitzonderingen na (Bé, moemoe) opgaan in een vormeloze hoop 'meisjes'. Dat is jammer voor een productie die geselecteerd werd als Jong Theaterwerk.

Marijke Pinoy heeft in die zin misschien wel voor Cécile gespeeld: haar ervaring, visie en sterke persoonlijkheid hebben een mooie productie opgeleverd, ten koste van de eigenheid van haar speelsters. Wanneer volgt de moedermoord?

(Evelyne Coussens)

De Serre van Cécile speelt nog vandaag en morgen om 21u in de Serre Groendienst.

Jong Muziek

Foto: Jules Gahide

Unconventional Beauty in Club Terminus

Niets leuker dan eens lekker loos gaan op loeiharde *drum-'n-bass*, dus wij keken gisteren reikhalzend uit naar het optreden van Unconventional Beauty. Onze hoge verwachtingen werden echter slechts ten dele ingelost. Het idee was anders niet mis: wij komen meestal niet verder dan een boekenbon of een bos bloemen, maar Oostendenaar Joshua Dellaert componeerde, een muziekstuk bij wijze van verjaardagscadeau voor zijn broer. Het eenmansproject van toen is ondertussen uitgegroeid tot een heuse band, die het werk tegenwoordig live uitvoert, in een arrangement van de Dendermondse celliste Eline Duerinck. Dat is ook wat ze in de Club deden. De nummers werden zonder uitzondering zeer goed gebracht, met vooral drummer Frederik Tilkin en bassist Joshua Dellaert in een glansrol. Hoewel de set, zeker wanneer de heren en dame zich helemaal lieten gaan, sterke momenten kende, was ze als geheel niet altijd even geslaagd. De bis was bijvoorbeeld een bom van een nummer, met een zeer fijn gitaarrifje, maar lang niet alle songs haalden dat niveau. Vooral de rustiger passages waren wat twijfelachtig en bovendien haalden ze de vaart en de *schwung* een beetje uit het optreden. Ook de zang van Joachim Dellaert zat niet altijd helemaal snor. Qua stem deed de zanger soms wat aan David Bowie denken, maar de zangpartijen voegden zelden iets toe aan de muziek. Hier zit absoluut iets in, al was het maar door de prestatie om dit genre live te brengen, maar er is toch nog wel wat werk aan. Deze band bulkt van het talent, maar mist met andere woorden - voorlopig? - het materiaal om het kot helemaal in vuur en vlam te zetten.

(Maarten Vandenbussche)

TAZETTEKLAP

De TAZ-medewerkers weten het allemaal niet meer zo goed:

Veerle van het onthaal tegen Patrick Smaghe (muziekjury): 'Zeg Patrick, heb jij het graag strak?' (Het ging wel degelijk over *T-shirt size*)

Tom Goeminne (sfeerbeheer) tegen Luc Muylaert: 'Hey Luc, ik heb nog een *vraagsje*, maar 't is voor volgend jaar, wè.'

Ilse van het onthaal wanneer iemand opmerkt dat ze er een beetje uitziet als Sneeuwvitje (zwart haar, rode broche, knod-dig kleedje): 'Ja, maar dan Sneeuwvitje na het einde van het verhaal, als de prins alweer gaan lopen is. Ze is dan maar vrijwilligerswerk op TAZ beginnen doen.'

De nachtwakers ook niet:

'Er zijn hier klokken, maar niemand heeft tijd.'

'Die band was een ééndagsvliegje en had vandaag zijn dag niet.'

'De krant waarop je zit, ben je die aan het lezen?'

En in het Red Sound District:

'Nummertje 69 met Wim Opbroeck!'

'Trek het je niet AAN. Aftrekken is veel leuker.'

Naakt – Lucas De Man

Alleen in een loods, enkel vergezeld door vijftig kuikens en zijn eigen gedachten, broedt Tim op een theorie die de hele wereld kan verklaren. Geteisterd door zijn alterego, een demonische, aangeschoten versie van zichzelf, en de banale buitenwereld, in de vorm van een pizzabesteller, blijft hij koppig voortstrijden. Zijn enige vriend en toeverlaat is Filip, het heldhaftige kuiken, die zich in de kuikenmassa heeft onderscheiden door moed en volharding. *Naakt* is Lucas De Mans onnavolgbare en briljante enscenering van een mentaal gevecht, met als slotconclusie een warm en poëtisch pleidooi voor integriteit en kwetsbaarheid.

Naakt zet in met een oerknal. De eeuwige strijd tussen goed en kwaad doet een houten barak op zijn grondvesten daveren. Tim wordt naar buiten geslingerd en kijkt het publiek recht in de ogen. Met een triomfantelijke blik begint hij een gepassioneerd filosofisch traktaat: 'De mens kan zijn lot overstijgen.' Drie kartonnen dozen worden opgebracht, een minimaatschappij van kuikens waarbinnen één uitverkorene, Filip, recht krijgt op Tims toegewijde genegenheid. Het kuiken wordt geroemd als een held, gestreeld door een toeschouwer, gemanipuleerd als een marionet op de rand van zijn kartonnen wereld. Onderwijl raast Tim door: alles is een kwestie van perspectief, dupliceren is leven, de mens is een tussenfase. Met Filip in de hand, verklaart hij het lijden in de wereld en reikt er een oplossing voor aan. Tot een deur ruw opengetrapt wordt en een wild brullende, hooliganeske dubbelganger van hemzelf de scène opstormt. Tim en zijn *evil twin* leveren een brutaal, ongenadig gevecht, waarbij Tim krampachtig het kuiken in zijn hand probeert te beschermen.

'Naakt zet in met een oerknal. De eeuwige strijd tussen goed en kwaad doet een houten barak op zijn grondvesten daveren.'

Als de strijd geluwd is en het alterego verdwijnt, neemt Tim de draad terug op. 'Weerstand is vrijheid' schreeuwt hij uit, terwijl zijn spierkracht de strijd aanbindt met een web van rubberen banden. Een magistraal, esthetisch beeld, dat abrupt ontuchtterd wordt door de komst van een pizzabesteller. Het is de eerste barst in Tims hyperintensieve, idealistische universum. Gevangen in zijn rubberen dwangbuis, laat hij de pizzabesteller toe om het geld uit zijn broekzak te nemen. Een moment van zwakte dat zijn duistere dubbelganger weer tot leven wekt. Het verorberen van de *pizza napoletana* verloopt als een gevecht tussen vreten en verspillen, gulzigheid en onthouding. Het laat Tim uitgeput en verslagen achter. In een laatste, delirische uitval gooit hij zes eieren, broedcapsules voor zijn geliefde kuikens, stuk tegen de muur. Ze staan voor alle oude modellen van zingeving: sprookjes, mythologie, religie. In wanhopige overmoed schreeuwt Tim uit dat hij één nieuwe waarheid zal maken, waarin alle nieuwe waarheden waar zullen zijn.

De deur van de loods wordt opengeschoven. Er blijkt toch een realiteit te bestaan buiten de scène, buiten de geïsoleerde gedachtenwereld van Tim. Een auto komt aangereden, een vrouw stapt uit. 'Hoe gaat het?' vraagt ze. 'Ik weet het niet', antwoordt Tim teneergeslagen. Stille. 'Kom je mee?' vraagt de vriendin. Tim stapt met haar in de auto. Even blijft het publiek ademloos achter, het licht van buiten heeft de hoofdrolspeler ruw weggerukt. Filip het kuiken zoekt wanhopig naar zijn baasje. Tot Tim terugkeert, te voet, en het kuiken in zijn armen neemt. De hereniging wordt kracht bijgezet door een live saxofoon. Tim slaapt in, liefdevol bepikt door zijn donzig maatje.

Het zijn ingewikkelde procédés die Lucas De Man toepast om tot de kern van zijn voorstelling te komen. Metaforische beelden lopen naadloos over in directe vertellingen, de realiteit van het publiek wordt nu eens expliciet erkend, dan weer impliciet genegeerd. Maar in de eindsequentie knoopt De Man alle draden op meesterlijke wijze aan elkaar. Het levende kuikentje wordt een zwaar geladen symbool voor alles wat een mens dierbaar is. Een afhankelijk, vertederend wezen dat nood heeft aan zorg, maar even goed de meest kwetsbare, integere plek diep in ieders zijn. Daarin schuilt de ontroering van *Naakt*: het is tegelijkertijd een prometheïsche strijd om de ultieme zingeving én een harts-tochtelijke liefdesverklaring aan het leven.

De voorstelling is nog te zien vanavond en morgenavond om 19u30 in Beliard.

Theaterlaureaten

Red Sound District

Foto: Kristien Verhoeven

Uw gedacht over het Red Sound District

Als u intussen nog niet weet dat er in de Oostendse Hazegraswijk iets speciaals aan de hand is met muzikanten in bordelen, zat u vast even op een andere planeet of begint de overdosis verdovende middelen lijke dingen te doen met uw hersencellen. De pers, de organisatoren en de muzikanten zelf zijn alvast laaiend enthousiast over het *Red Sound District*, maar wij wilden wel eens weten hoe het publiek reageert op al die hoerige muzikaliteit en muzikale hoerigheid. Onze Vrouw trok gewapend met pen en papier richting Hazegras, keerde het gastenboek binnenstebuiten en kwam terug met volgende pareltjes van appreciatie.

'Prachtig concept en kippenvelmoment' (Sophie en Torsten na Jim Cole)

'Geweldig als je zo vanuit je ziel kan zingen. Hartverwarmend.' (Tom en Trees na Mo&Grazz)

'Privéconcertje van Gabriel Rios. Fabulistisch of/en 'echt lekker' (zoals ze in Utrecht zeggen). Heel fysiek en ingetogen lied. Dichterbij dan verwacht. Dank je wel, *Liebe Grusse*.' (Tina en Nik)

'Ik doe mijn broek alvast alvast uit.' (Reinout)

'Het was me een hele eer om voor muzikale verkoophoer te spelen in dit fijne district. Dikke kussen.' (Sanne aka Selah Sue)

'*Vibes, vibes, vibes. They are pure or they are not. Gabriel is pure vibes*.' (Evelyne)

'We waren getuige van een uniek concert met Dez Mona & Gabriel. Prachtig! Om stil van te worden!' (Christel en Chantal)

'Dank aan TAZ en de artiesten voor deze unieke ervaring. Ben voor het eerst in een hoerenkot geweest en zal dat nog doen.' (Luk Lowyk)

'Het was super! *I love being a man whore :-)*' (Stef aka Gustaph)

'Dit was puur genieten met de grote G. Wim is een klassebak en als ook nog eens voor het goede doel is. *zucht* Dikke merci aan Wim & co. Liefs.' (Rinke, Elfi en Tania na Wim Soutaer)

'*I luv you Flip*.' (Steph na Flip Kowlier)

'Merci Tom, de muziekprostitutie heeft me voor zich gewonnen.' (Bart na Tom Helsen)

'Een heel leuk trioetje.' (Martine, Tom en Rebecca na Wim Opbroeck)

Foto: Kristien Verhoeven

Bernard Dewulf

Aandacht

Rr-o-bb. Haar vingers leidt de letters. i-ss. De letter leiden haar vinger. d-i-k. 'Rob-is-dik.' Telkens is er nog haar korte verwondering dat die letters samen woorden zijn, en die woorden een zin. Dan kijkt ze op en blinkt er vreugde in haar ogen.

Nog enkele weken en de zinnen slingeren zich omhoog in haar vinger, langs almaar wakkerder zenuwen. Daarna valt de vinger weg, en hoe dat precies gaat.

Hoe die zinnen draadloos naar het oog zullen gaan, vervolgens naar ergens diep daarachter. Hoe ze op den duur moeiteloos zichzelf zullen sms-en van blad naar hoofd.

Ik herinner mij niet de eigen vinger, noch de ouderlijke vreugde.

Waarschijnlijk zal ook zij zich haar eerste lezende vinger en onze vreugde niet herinneren. Daarom zei een vriend, we zouden het moeten filmen, nu we in onze beste jaren zijn, want zij zullen het vergeten en wij zullen het verbloemen. Zij zullen denken dat we sprookjes vertellen en wij zullen de sprookjes halsstarrig geloven. En straks, in onze avond, zullen wij grommen om hun geheugenverlies – wanneer zij zelf in hun beste jaren zijn.

Want onherroepelijk leven wij in verschillende tijdzones. Terwijl zij wakker worden tikt al onze middag. Daarom dus zei de vriend, we moeten het filmen. En we zagen het al voor ons: alleen die vinger. Aarzelend langs die eerste lettergrepen. Haar ploffende lippen buiten beeld. De geluidsband van haar vreugde. Alleen die wijsvinger, héél langzaam, glijdend, haast als een tong langs het heden.

Een minutenlange close-up van de tijd.

We zagen het al voor ons, later samen kijken naar haar eerste vinger.

Zinnen

Ik was er niet bij, het moet in bed gebeurd zijn. Eerst in zijn hoofd, dan in zijn bed.

Ik stel het me voor. Een vroege zomeravond in zijn kindertijd. Dan moet men altijd te vroeg slapengaan. Dat is een wet van de kindertijd. Ik heb slaapzacht gezegd en niet meer lezen, het is laat. Hij heeft geknikt en gewacht tot ik de trappen af ben.

Dan heeft hij de leeslamp aangestoken en zijn strips ter hand genomen. Allemaal tien keer gelezen. Toen moet het gebeurd zijn. Winnetou die hem tot zich roept. Uit de hoek van de boekenplank. Al maanden staat die daar met Old Shatterhand in de Californische woestijn te roepen. In volzinnen, zonder strips. En ineens hoort hij hem. Een stem uit een boek. Na al die maanden haalt hij het uit de hoek, doet het open en toen dus had ik daar willen zijn. Er zijn weinig magische momenten dan de eerste lezing.

Er is geboorte, de eerste lezing en dood.

Hij is dus beginnen lezen. In het rijk der zinnen. Ik weet niet hoe lang die eerste keer geduurd heeft, wanneer hij verzadigd van tekst in slaap gesukkeld is.

Maar de volgende ochtend liep hij lezend de badkamer binnen. Ik stond mij groot en soms moegelezen te scheren. Ik zag hem binnenwandelen in een boek en ik heb hem omhelsd als was hij nog eens geboren.

Weet je papa, zei hij later aan tafel met zijn boek, lezen in een boek is spannender dan in een strip. Oh ja zei ik. Je moet meer kijken in je hoofd, zei hij. Ik heb geknikt en al mijn vreugde ingeslikt. En hij, hij las verder, zijn wijsvinger langs de zinnen. De zinnen langs zijn wijze vinger naar zijn nieuwe hoofd. Waar de zinnen, zoals zinnen dat kunnen, een nieuwe wereld sponnen. Het is dus gebeurd. Ik was er niet bij. Laat nu zijn vingers nog heel veel zinnen wekken. Ook daar hoef ik niet bij te zijn.

Zoals gisteren door Bernard Dewulf voorgelezen op Uitgelezen aan Zee.